

Minister Zdrowia

Warszawa, 08 listopada 2021

PLO.0164.66.2020.3.ES

Pan
Damian Prędoła
adres skrzynki ePUAP:
/damianpredola/domyslna

DECYZJA

Na podstawie art. 1 ust. 2 w zw. z art. 16 ust. 1 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej (Dz. U. z 2020 r. poz. 2176 z późn. zm.), zwanej dalej „ustawą o dostępie do informacji publicznej”, w związku z art. 4 ust. 1 lit. a tiret pierwsze, trzecie i czwarte, lit. b, art. 4 ust. 2 tiret pierwsze, art. 4 ust. 3 i art. 9 ust. 1-5 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz. Urz. UE L 145 z 31.05.2001, str. 43) oraz art. 104 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2021 r. poz. 735 z późn. zm.), zwanej dalej „k.p.a.”,

Minister Zdrowia

po rozpatrzeniu wniosku Pana Damiana Prędoły z dnia 29 grudnia 2020 r., zwanego dalej: „wnioskiem”, o udostępnienie informacji publicznej, w zakresie odpowiedzi na pytania:

1. Czy zarezerwowano fundusze na wypłatę odszkodowań za ewentualne powikłania po szczepionce przeciwko COVID-19? Jeśli tak, to w jakiej wysokości?
2. Ile kupiono szczepionek? Ile kosztowały? Z jakiej firmy farmaceutycznej pochodzą te szczepionki? Proszę o podanie szczegółowego spisu nazw firm wraz z krajem pochodzenia.
3. Czy firmy farmaceutyczne, o których mowa w pytaniu nr. 2, zostały zwolnione od odpowiedzialności za ewentualne powikłania poszczepienne? Z jakiego powodu?

4. Czy ulotki szczepionek przeciwko COVID-19 są dostępne publicznie? Czy są one przetłumaczone na język polski? Jeśli tak, to czy istnieje możliwość zapoznania się z ulotką szczepionki przed szczepieniem?
5. Proszę o udostępnienie dokumentów urzędowych dotyczących ulotki szczepionek przeciwko COVID-19, o których mowa w pytaniu nr. 4.
6. W jakich przychodniach/ szpitalach/placówkach zdrowia publicznego itp. można lub będzie można otrzymać szczepionkę przeciwko COVID-19? Proszę o podanie szczegółowego spisu tychże placówek.
7. Czy lekarze byli szkoleni w sprawie szczepień przeciwko COVID-19? Jeśli tak, to w jaki sposób rozdysponowano fundusze na ten cel? Kto wspierał te szkolenia? Czy była to jakaś firma farmaceutyczna?
8. Jakie dowody bezpieczeństwa szczepionek przeciwko COVID-19 posiada Ministerstwo Zdrowia? Czy wśród tychże dowodów są dokumenty urzędowe, czy tylko badania naukowe?
9. Proszę o podanie imion, nazwisk i funkcji pełnionych przez urzędników wchodzących w skład zespołu, który opiniował i zatwierdził szczepionki przeciwko COVID-19. Udzielić odpowiedzi w formie szczegółowego spisu.
10. Kto ocenił szczepionkę przeciwko COVID-19 jako bezpieczną dla społeczeństwa? Proszę o szczegółowe podanie instytucji publicznych oraz imion i nazwisk osób za to odpowiedzialnych.

odmawia udostępnienia informacji publicznej

w zakresie pytania 3 wniosku w części, w jakiej postanowienia umów zakupu, dotyczących opracowania, produkcji, priorytetowych opcji zakupu oraz dostaw szczepionki na COVID-19 do państw członkowskich UE (Advance Purchase Agreement - APA) oraz umów zakupu (Purchase Agreement – PA) dotyczących opracowania, produkcji, priorytetowych opcji zakupu oraz dostaw szczepionki na COVID19 do państw członkowskich UE dotyczące odpowiedzialności nie zostały opublikowane przez Komisję Europejską.

Uzasadnienie

Wnioskiem z dnia 29 grudnia 2020 r. Pan Damian Prędoła (dalej również: jako „Wnioskodawca” lub „Strona”) zwrócił się do Ministra Zdrowia (zwanego dalej również „Organem”) o udostępnienie informacji publicznej w zakresie:

1. Czy zarezerwowano fundusze na wypłatę odszkodowań za ewentualne powikłania po szczepionce przeciwko COVID-19? Jeśli tak, to w jakiej wysokości?

2. Ile kupiono szczepionek? Ile kosztowały? Z jakiej firmy farmaceutycznej pochodzą te szczepionki? Proszę o podanie szczegółowego spisu nazw firm wraz z krajem pochodzenia.
3. Czy firmy farmaceutyczne, o których mowa w pytaniu nr. 2, zostały zwolnione od odpowiedzialności za ewentualne powikłania poszczepienne? Z jakiego powodu?
4. Czy ulotki szczepionek przeciwko COVID-19 są dostępne publicznie? Czy są one przetłumaczone na język polski? Jeśli tak, to czy istnieje możliwość zapoznania się z ulotką szczepionki przed szczepieniem?
5. Proszę o udostępnienie dokumentów urzędowych dotyczących ulotki szczepionek przeciwko COVID-19, o których mowa w pytaniu nr. 4.
6. W jakich przychodniach/ szpitalach/placówkach zdrowia publicznego itp. można lub będzie można otrzymać szczepionkę przeciwko COVID-19? Proszę o podanie szczegółowego spisu tychże placówek.
7. Czy lekarze byli szkoleni w sprawie szczepień przeciwko COVID-19? Jeśli tak, to w jaki sposób rozdysponowano fundusze na ten cel? Kto wspierał te szkolenia? Czy była to jakaś firma farmaceutyczna?
8. Jakie dowody bezpieczeństwa szczepionek przeciwko COVID-19 posiada Ministerstwo Zdrowia? Czy wśród tychże dowodów są dokumenty urzędowe, czy tylko badania naukowe?
9. Proszę o podanie imion, nazwisk i funkcji pełnionych przez urzędników wchodzących w skład zespołu, który opiniował i zatwierdził szczepionki przeciwko COVID-19. Udzielić odpowiedzi w formie szczegółowego spisu.
10. Kto ocenił szczepionkę przeciwko COVID-19 jako bezpieczną dla społeczeństwa? Proszę o szczegółowe podanie instytucji publicznych oraz imion i nazwisk osób za to odpowiedzialnych.

Minister w dniu 4 stycznia 2021 r., znak: PLO.0164.66.2020.ES skierował do Wnioskodawcy pismo, w którym odniósł się do wniosku z dnia 29 grudnia 2020 r.

Pismem z dnia 18 stycznia 2021 r. Wnioskodawca skierował do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie skargę na bezczynność Ministra Zdrowia w zakresie rozpatrzenia jego wniosku z dnia 29 grudnia 2020 r., twierdząc, że choć Organ w ustawowym terminie udzielił mu odpowiedzi na wniosek, to jednak nastąpiło to w sposób nieprawidłowy.

W odpowiedzi na skargę Minister Zdrowia wniósł o oddalenie skargi, ponieważ w ocenie Organu w piśmie z dnia 4 stycznia 2021 r. odniesiono do się wszystkich zagadnień przedstawionych we wniosku.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 8 lipca 2021 r., sygn. akt II SAB/Wa 78/21, doręczonym Organowi w dniu 25 października 2021 r., zobowiązał

Ministra Zdrowia do rozpoznania punktu 1, 2, 3, 7, 8, 9 i 10 wniosku z dnia 29 grudnia 2020 r. o udostępnienie informacji publicznej stwierdzając, że beczynność nie miała miejsca z rażącym naruszeniem prawa. W pozostałym zakresie Sąd oddalił skargę i orzekł o kosztach postępowania.

Następnie pismem z dnia 8 listopada 2021 r. zwanym dalej również „odpowiedzią na wniosek”, Organ w wyniku ponownego rozpoznania wniosku w zakresie punktu 1, 2, 3, 7, 8, 9 i 10, udzielił odpowiedzi na wniosek, udostępniając żądane informacje, z wyłączeniem informacji objętych niniejszym rozstrzygnięciem.

Wydając niniejszą decyzję Organ zważył, co następuje.

Stosownie do art. 1 ust. 1 i 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej, każda informacja o sprawach publicznych stanowi informację publiczną i podlega udostępnieniu na zasadach i w trybie określonym w tej ustawie (ust. 1). Przepisy ustawy nie naruszają przepisów innych ustaw określających odmienne zasady i tryb dostępu do informacji będących informacjami publicznymi, pod warunkiem że nie ograniczają obowiązków przekazywania informacji publicznej do centralnego repozytorium informacji publicznej, o którym mowa w art. 9b ust. 1, zwanym dalej „centralnym repozytorium” (ust. 2).

Ustawa o dostępie do informacji publicznej służy realizacji konstytucyjnego prawa dostępu do wiedzy na temat funkcjonowania organów władzy publicznej. Ustawa ta reguluje zasady i tryb dostępu do informacji, mających walor informacji publicznych, wskazuje, w jakich przypadkach dostęp do informacji publicznej podlega ograniczeniu oraz kiedy żądane przez wnioskodawcę informacje nie mogą zostać udostępnione. Ustawa o dostępie do informacji publicznej znajduje zastosowanie wyłącznie w sytuacjach, gdy spełniony jest jej zakres podmiotowy i przedmiotowy.

Zgodnie z art. 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej, każdemu przysługuje, z zastrzeżeniem art. 5, prawo dostępu do informacji publicznej.

Przepis art. 4 ust. 1 ustawy o dostępie do informacji publicznej określa katalog podmiotów zobligowanych do udostępnienia informacji publicznej. Stosownie do jego treści, obowiązane do udostępnienia informacji publicznej są władze publiczne oraz inne podmioty wykonujące zadania publiczne, w szczególności m.in. organy władzy publicznej. W świetle powyższej regulacji nie ulega wątpliwość, iż Minister Zdrowia jako organ władzy publicznej, jest podmiotem zobowiązanym do udzielenia informacji mającej walor informacji publicznej, będącej w jego posiadaniu.

Organ rozpatrując wniosek złożony przez Stronę, miał na uwadze brzmienie art. 1 ust. 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej, zgodnie z którym przepisy tej ustawy nie

naruszają przepisów innych ustaw określających odmienne zasady i tryb dostępu do informacji będących informacjami publicznymi, pod warunkiem że nie ograniczają obowiązków przekazywania informacji publicznej do centralnego repozytorium informacji publicznej, o którym mowa w art. 9b ust. 1, zwanym dalej „centralnym repozytorium” (ust. 2).

Zauważyć w tym miejscu należy bowiem, że złożenie wniosku przez osobę realizującą prawo do informacji, nie nakłada na podmiot zobowiązany obowiązku automatycznego udostępnienia informacji, gdyż w pierwszej kolejności powinien on stwierdzić, czy przepisy komentowanej ustawy znajdują zastosowanie w danej sytuacji, a następnie w przypadku pozytywnej odpowiedzi powinien ocenić, czy nie zachodzą przesłanki ograniczające dostępność informacji, o których mowa w ustawie o dostępie do informacji publicznej.

W tym miejscu należy nadmienić, że Wojewódzki Sąd Administracyjny w wyroku z dnia 8 lipca 2021 r., sygn. akt II SAB/Wa 78/21 zobowiązał Ministra Zdrowia do rozpoznania wniosku z 29 grudnia 2020 r. w zakresie punktów 1, 2, 3, 7, 8, 9 i 10 i posiadaną informację udostępnić, co może nastąpić w sytuacji uznania, że nie zachodzą ograniczenia prawa dostępu do informacji publicznej.

Mając na uwadze powyższe, Organ w odpowiedzi na wniosek, w zakresie punktu trzeciego wniosku wskazał, że szczegóły umów zawartych przez Komisję Europejską z producentami objęte zostały tajemnicą i co do zasady nie podlegają udostępnieniu, choć Komisja Europejska opublikowała umowy zakupu szczepionek zawartych z Pfizer/BioNTech, Moderną, AstraZeneca, Janssen, Sanofi-GSK oraz CureVac z wyłączeniem elementów stanowiących dane niejawne.

W niniejszej sprawie konieczne było wyważenie wartości wynikających z osobistych uprawnień obywatelskich w postaci prawa dostępu do informacji publicznej, a ochroną informacji niejawnych, których ujawnienie mogłoby zaszkodzić organom Państwa Polskiego, innych informacji prawem chronionych, lub których ujawnienie mogłoby zaszkodzić Unii Europejskiej albo któremuś z jej państw członkowskich.

Wskazać należy bowiem, iż od chwili gdy Rzeczpospolita Polska stała się członkiem Unii Europejskiej, wzięła na siebie obowiązek przestrzegania regulacji wewnętrznych tej organizacji. Unia Europejska stworzyła zaś m.in. przepisy regulujące materię bezpieczeństwa tej organizacji, jak też poszczególnych jej państw członkowskich.

Powtórzyć w tym miejscu należy, iż stosownie do art. 1 ust. 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej, przepisy tej ustawy nie naruszają przepisów innych ustaw określających odmienne zasady i tryb dostępu do informacji będących informacjami

publicznymi, pod warunkiem że nie ograniczają obowiązków przekazywania informacji publicznej do centralnego repozytorium informacji publicznej, o którym mowa w art. 9b ust. 1, zwanym dalej „centralnym repozytorium” (ust. 2). Przepis art. 1 ust. 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej oznacza, że wszędzie tam, gdzie konkretne sprawy dotyczące zasad i trybu dostępu do informacji będącej informacją publiczną są uregulowane inaczej w ustawie o dostępie do informacji publicznej, a inaczej w ustawie szczególnej dotyczącej udostępnienia informacji, i stosowania obu tych ustaw nie da się pogodzić, pierwszeństwo mają przepisy ustawy szczególnej.

Przyczyną braku możliwości udzielenia informacji w pozostałym zakresie jest konieczność uwzględnienia postanowień przepisów rozporządzenia 1049/2001. Żądane przez Wnioskodawcę informacje dotyczące odpowiedzialności producentów szczepionek przeciw COVID-19, jak wskazano powyżej, stanowią składową umów zawartych przez Komisję Europejską z poszczególnymi producentami. Natomiast dostęp do umów został przez Komisję Europejską ograniczony jako materiał wysoce sensytywny, na co wskazują wyraźne zastrzeżenia w treści tejże dokumentacji typu „CONFIDENTIEL”/„SENSITIVE”, co było także wielokrotnie podkreślane w korespondencji prowadzonej z państwami członkowskimi. Ponadto, dokumentacja w swojej treści zawiera klauzule umowne o zachowaniu poufności, dotyczące m.in. ochrony interesów handlowych osoby prawnej, w tym własności intelektualnej, np. know-how, analiz, ocen, badań, informacji biznesowych i finansowych.

Dokumenty te, w świetle przepisu art. 9 rozporządzenia 1049/2001, posiadają charakter sensytywny, zatem możliwość udzielenia informacji, oraz ich zakres, jest warunkowany uprzednią konsultacją z instytucją wytwarzającą tę dokumentację – w tym przypadku z Komisją Europejską. Przepis art. 9 ust. 3 rozporządzenia 1049/2001 stanowi, że dokumenty sensytywne zostaną ujęte w rejestrze lub ujawnione wyłącznie za zgodą instytucji, która je stworzyła - w tym przypadku Komisji Europejskiej.

Ministerstwo Zdrowia w dniu 1 grudnia 2020 r., zwróciło się do Komisji Europejskiej z zapytaniem czy – i w jakim zakresie – mogą zostać ujawnione umowy zakupu szczepionek przeciw COVID-19, z jednoczesną prośbą o wskazanie właściwego i oczekiwanego trybu postępowania z analogicznymi wnioskami o udzielenie informacji dotyczących tych umów także na przyszłość. Pismem z dnia 8 stycznia 2021 r. (data wpływu pisma do Ministerstwa Zdrowia: 15 stycznia 2021 r.) Komisja Europejska przekazała kierunkowe rekomendacje dotyczące nieudzielania wnioskowanych informacji z uwagi na:

- 1) ochronę interesów handlowych osoby prawnej - art. 4 ust. 2 tiret pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001;

- 2) ochronę procesu decyzyjnego - art. 4 ust. 3 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 1049/2001;
- 3) ochronę prywatności i integralności osób - art. 4 ust. 1 lit. b rozporządzenia nr 1049/2001.

W tym zakresie Organ uwzględnił również fakt, iż zgodnie z systemem źródeł prawa rozporządzenia unijne są stosowane bezpośrednio. W świetle przepisu art. 91 ust. 3 ustawy z dnia 2 kwietnia 1997 r. – Konstytucja Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. poz. 483, z późn. zm.), jeżeli wynika to z ratyfikowanej przez Rzeczpospolitą Polską umowy konstytuującej organizację międzynarodową, prawo przez nią stanowione jest stosowane bezpośrednio, mając pierwszeństwo w przypadku kolizji z ustawami.

Wobec powyższego Organ zobligowany był uwzględnić przepisy rozporządzenia 1049/2001 w przywołanym powyżej zakresie.

Jednocześnie jak wskazano w tezie wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 26 lutego 2020 r., sygn. akt: I OSK 3322/18: „Ustawodawca stworzył normę kolizyjną zawartą w art. 1 ust. 2 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o dostępie do informacji publicznej, która wyłącza stosowanie przepisów ustawy o dostępie do informacji publicznej tylko w sytuacji, w której inna ustawa reguluje ten sam zakres. Pozwala to na wyodrębnienie dwóch grup informacji: podlegających udostępnieniu na zasadach i w trybie określonych w ustawie o dostępie do informacji publicznej oraz takich, które ujawnia się na zasadach i w trybie przewidzianym w ustawach szczególnych. W przypadku kolizji przepisy zawarte w ustawach odrębnych mają pierwszeństwo i wyłączają też stosowanie ustawy o dostępie do informacji publicznej. W takiej sytuacji podmiot zobowiązany zawiadamia jedynie wnioskodawcę pismem, że żądana informacja nie może być udostępniona w trybie przewidzianym w omawianej ustawie”.

W uzasadnieniu ww. wyroku podniesiono: „Naczelny Sąd Administracyjny podziela stanowisko wyrażone w uchwale Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 9 grudnia 2013 r. o sygn. akt I OPS 8/13 (ONSAiWSA 2014, nr 3, poz. 38), w której wskazano, że istnienie innych zasad czy trybu udostępniania informacji publicznych wyłącza stosowanie ustawy o dostępie do informacji publicznej, jednak tylko w zakresie regulowanym wyraźnie tymi szczególnymi ustawami. NSA podkreślił w uchwale za doktryną, że przepis art. 1 ust. 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej oznacza, że wszędzie tam, gdzie konkretne sprawy dotyczące zasad i trybu dostępu do informacji będącej informacją publiczną uregulowane są inaczej w ustawie o dostępie do informacji publicznej, a inaczej w ustawie szczególnej dotyczącej udostępnienia informacji i stosowania obu tych ustaw nie da się pogodzić – pierwszeństwo mają przepisy ustawy szczególnej. Natomiast tam, gdzie dana sprawa uregulowana jest tylko częściowo albo w ogóle nie jest uregulowana w ustawie szczególnej, zastosowanie mają odpowiednie

przepisy ustawy o dostępie do informacji publicznej, przy czym w pierwszym przypadku stosowane są uzupełniająco, w drugim zaś stanowią wyłączną regulację prawną w danym zakresie.”.

Rozporządzenie nr 1049/2001 reguluje tryb i zasady udostępniania „dokumentów wytworzonych i posiadanych przez instytucje unijne”, tj. w szczególności Parlament Europejski, Komisję Europejską. Ww. rozporządzenie w art. 3 lit. a wskazuje, co należy rozumieć pod pojęciem „dokumentu”. „Dokument” oznacza wszelkie treści bez względu na nośnik (zapisane na papierze, przechowywane w formie elektronicznej czy jako dźwięk, nagranie wizualne czy audiowizualne) dotyczące kwestii związanych z polityką, działalnością i decyzjami mieszczącymi się w sferze odpowiedzialności tych instytucji. Zgodnie z art. 2 ust. 3 ww. rozporządzenia „Niniejsze rozporządzenie odnosi się do wszelkich dokumentów przechowywanych przez instytucje, tj. dokumentów sporządzanych lub otrzymywanych przez nie i pozostających w ich posiadaniu, na wszystkich obszarach działalności Unii Europejskiej”.

Jak wskazano na wstępie, wniosek dotyczy dokumentacji, do której dostęp został przez Komisję Europejską ograniczony jako materiał wysoce sensytywny, na co wskazują wyraźne zastrzeżenia w treści tejże dokumentacji typu „CONFIDENTIEL”/„SENSITIVEW wyniku poczynionych ustaleń faktycznych oraz przeprowadzonej analizy prawnej, Minister Zdrowia odmówił udostępnienia wnioskowanych informacji w zakresie w jakim przedmiotowe dokumenty nie zostały udostępnione opinii publicznej z uwagi na fakt, iż jak wskazano wyżej, rozporządzenie nr 1049/2001 w art. 9 i w art. 4 wskazuje jakie informacje objęte są ograniczoną możliwością udostępnienia. Tak, jak wskazano bowiem wyżej, zgodnie z art. 91 § 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej Rozporządzenie 1049/2001 ma w przypadku kolizji z ustawą pierwszeństwo. Przedmiotowe rozporządzenie w art. 9 i w art. 4 wskazuje jakie informacje objęte są ograniczoną możliwością udostępnienia.

Mając na uwadze powyższe, Organ orzekł jak na wstępie.

W związku z treścią art. 16 ust. 2 pkt 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej należy wskazać, iż stanowisko w toku postępowania o udostępnienie informacji zajęła Aleksandra Reszelska – Naczelnik Wydziału Prawnego w Departamencie Polityki Lekowej oraz Pan Dominik Gajewski – Zastępca Dyrektora Departamentu Prawnym.

Pouczenie

Zgodnie z art. 127 § 3 i art. 129 § 2 k.p.a. w związku z art. 16 ust. 2 ustawy o dostępie do informacji publicznej, od decyzji nie służy odwołanie, jednakże strona niezadowolona z decyzji może zwrócić się do Ministra Zdrowia z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, w terminie 14 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji. Zgodnie z art. 127a k.p.a. w trakcie biegu ww. terminu

strona może zrzec się wobec Ministra Zdrowia prawa do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy. Jeśli strona skorzysta z tego prawa decyzja stanie się ostateczna i prawomocna z dniem doręczenia Ministrowi Zdrowia przez ostatnią ze stron postępowania oświadczenia strony o zrzeczeniu się prawa do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy. Od decyzji, w stosunku do której zrzeczono się prawa do wniesienia wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy nie przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego.

Na podstawie art. 52 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. z 2019 r. poz. 2325, z późn. zm.), dalej „p.p.s.a.”, skargę można wnieść po wyczerpaniu środków zaskarżenia, jeżeli służyły one skarżącemu w postępowaniu przed organem właściwym w sprawie, chyba że skargę wnosi prokurator, Rzecznik Praw Obywatelskich lub Rzecznik Praw Dziecka. Przez wyczerpanie środków zaskarżenia należy rozumieć sytuację, w której stronie nie przysługuje żaden środek zaskarżenia, taki jak zażalenie, odwołanie lub ponaglenie, przewidziany w ustawie. Jednakże, jeżeli stronie przysługuje prawo do zwrócenia się do organu, który wydał decyzję z wnioskiem o ponowne rozpatrzenie sprawy, strona może wnieść skargę na tę decyzję bez skorzystania z tego prawa.

Zgodnie z art. 53 § 1 i art. 54 § 1 p.p.s.a. skargę wnosi się do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, zwanego dalej „WSA”, za pośrednictwem Ministra Zdrowia w terminie 30 dni od dnia doręczenia skarżącemu decyzji. Wpis od skargi, który należy uiścić na rachunek bankowy WSA lub gotówką do kasy tego sądu, wynosi 200 zł.

Strona może ubiegać się o zwolnienie od kosztów sądowych lub o ustanowienie adwokata, radcy prawnego (prawo pomocy). Wniosek może zostać złożony przed wszczęciem postępowania sądownoadministracyjnego lub w jego toku. Wniosek ten wolny jest od opłat sądowych. Wniosek o udzielenie prawa pomocy należy złożyć do WSA. Strona, która nie ma miejsca zamieszkania, pobytu lub siedziby na obszarze WSA może złożyć wniosek w innym wojewódzkim sądzie administracyjnym. Wniosek składa się na urzędowym formularzu według ustalonego wzoru.

z upoważnienia Ministra Zdrowia

Łukasz Szmulski

Dyrektor

/dokument podpisany elektronicznie/